

Jamien over onze akkers

Het voordeel van een stad als Ninove is dat je nauwelijks een voet buiten de ring moet zetten om meteen in het ongerepte groen te zitten. Neem nu de oude boerderij van Gerard, het Herlinckhof. Een goeie halve kilometer ver, meer niet. Ik was er ooit geweest: 40 jaar geleden hielp ik als jobstudent mee aan de renovatie van de boerderij. En wonder boven wonder: Gerard – “toch al niet meer van de jongste” – herkent mij meteen. Gerard is het tegenovergestelde van boertig: de vriendelijkheid zelve, fier ook dat we zijn erf uitkozen als plaats voor het interview met zijn schoondochter Jamien Stoelzaet.

Geboren in Meerbeke, is Jamien intussen al jaren een Ninovierter met een missie: kinderen duidelijk maken waar ons voedsel vandaan komt vòòr het in de supermarkt en op ons bord eindigt. Ze neemt ons mee naar de oude boom waar ze vaak wat rust vindt. Daar laat ze ook de kinderen tot rust komen terwijl ze haar verhalen vertelt. Samen onder een oude boom, hoe mooi is dat!

Opvallend: ze vertelt nooit op een belerende manier, maar neemt de kinderen mee in de praktijk. “Ik toon hen letterlijk waar hun brood vandaan komt, namelijk van onze akkers. Daar groeien de granen. Ik laat hen ruiken aan die granen. Daarna mogen ze zelf de granen malen tot bloem, en het deeg en brood voelen.” De kinderen trekken hun ogen open, maar omgekeerd soms ook. “Het is wel grappig als kinderen naar onze okkernotenbomen kijken en roepen: 'kijk, kiwi's!'.

Eten brengt jong en oud bijeen, dat wisten we al lang, maar op deze manier hadden we het nog nooit ervaren. En dan moeten de verhalen over de Diepe Straten nog komen, de landwegels met diepe karrensporen waar zelfs Keizer Karel nog over hotste en schokte. We worden er zowaar zelf weer een beetje kind van. Dankjewel Jamien!